

Tre wackra och nymodiga

W i s o r ,

Den Första:

I min ungdom det roar mig
sjunga, etc.

Den Andra:

Swens och Cherstins frieri,
Kom kom, sköna Cherstin, och gif
mig din hand, etc.

Den Tredje:

Nåns du att gå från din maka, etc.

Alla tre singas med beäffrade melodier.

N:o 16.

S A H E N ,

J. F. Åkerbloms Boktryckeri, 1845.

Den första:

S moll.

4 4 | 5 5 | 13 12 8 | 8. | 7 ||
 5 4 | 4 7 12 | 11 6½ 5 | 5 ||
 ||: 8 7 | 7 5 8 | 3 5 4 | 4. | 7. ||
 5 5 | 13 11 11 | 12 7½ 7½ | 8: ||

S min ungdom det roar mig sjunga; Fastän sorgen till hjertat mig går, :: För den blomstrande ungdom förkunna, Hur de werldsliga njjen förgå. ::

2.

Aldrig komma de njjsamma dagar, Som i njjen framflutit för mig, :: Då en wån jag med oro skall sakna Och med ångslan framleswa min tid. ::

3.

Nu den blomstande tid är framfluten Lik som watten i forfarande ström, :: Mina år och min ungdoms dagar hafwa flytt som en tanke, en dröm. ::

4.

En ros hade jag wäl planterat, Swilken inwid mitt hjerta skall bo, :: Men en gång och se'n aldrig mera Den inför mina ögon fick gro. ::

5.

Redan hafwer du mig öfwergifwit, Redan du mig för alltid bortglömt. :: Ingen wån du

dock werlden kan gifwa, Som dig nånfin kan älska så ömt. ::

6.

Jag går här ibland stormande ilat, Och mitt hjerta är utan all tröst, :: Mig påminner hwar gång jag fick hwila Så lugnt och så nöjdt wid ditt bröst. ::

7.

Kan wäl hända den dagen kan komma, Att din ungdom har rasat förbi, :: Och ditt hjerta med smärta skall ångra, Att du varit så falsk emot mig. ::

8.

Linden grön jag gick ut att beskåda, För att lugna mitt hjerta och sinn; :: Men en tanke inföll mig så swåra, Att förtwiflan bewekte mitt sinn. ::

9.

Ingen finns här som mig mera känner, En för alla en främling jag är; :: Mina ungdoms bekanta och wänner Åro borta, de dro ej här. ::

10.

När som jag uppå hemorten tänker, Der föräldrar och söskon jag har, :: Jag besinner hur mot deras wilja Jag rest bort och dem olydig war. ::

11.

Detta får jag med tiden erfara, Då är andra en tjänare jag är, :: Jag gick ut att werlden försöka; Hennes falskhet jag nu känna lär. ::

12.

Omållen stundar och solen går neder, Och mitt nöje skall slutas i dag; :: Aldrig stundar

för mig eller eder Någon lycklig och nöjsam-
mer dag. ∴

13.

Will jag sofwa ell' will jag ock wakna,
Så will oron all glädje företa, ∴: Då lilla vän-
nen jag alltid måst sakna Och med sorgen jag
ensam bli qwar. ∴:

14.

Jefe må du dock tro, att jag skrjer Mig till
döds, fast din gunst jag ej får; ∴: Tiden, som
alla sorger fördöller, Den skall säkert ock läka
mitt sär. ∴:

15.

Sent farväl jag dock önskade taga Utaf
dig, du min älskade md; ∴: Utaf fruktan att sorgen
så draga, Till jag förr eller sent måste dö. ∴:

16.

Till siet slut är Wisan nu skrifwen, Och
mitt namn har jag tecknat derpå: ∴: Gifwen äre
uppå wersernas början, Derutaf I allt kunnen
förstå. ∴:

Den andra:

05 | 1 11 | 1 23 | 3 06 06 | 06—

1 | 1 07 07 | 07 12 | 2. | 1: ||

5 | 3 33 | 3 45 | 5 44 | 4 |

3 | 2 22 | 2 34 | 4 33 | 3 |

05 | 1 11 | 1 23 | 3 06 06 | 06 |

1 | 1 07 07 | 07 12 | 2. | 1: ||

S w e n.

Rom kom, sköna Cherstin, och gif mig din hand,
Jag will bli' din älskade Waka;

Jag knyter med dig ett förtrolighets-band
Och du gör detsamma tillbaka.

Så fast wi nu knyta det här med hwarann,
Att ingen, som dödlig är, det lösa kan
(Det må wara qwinna det må wara man),
Förr'n döden det ewigt upplöser.

Jag minnes så wäl våra barnsiiga dar,
Wi lekte bort sorgfria stunder:
I ången så grön wid den källan så klar
Der stodo så fluggrika lunder,
Der bundo wi oss en förtrolighets-frans,
Vår lek war en nöje, allt gick som en dans;
Wi hade så roligt som näggnstads fanns,
Nu är ock den tiden framfluten.

Nu faller min tanke i annat humör,
Tro ej jag will ensammen lefwa;
Derföre skön Cherstin jag nu dig tillspör:
I lust och i nöd med mig sträfw!
Tro säkert att wi, såsom wäl mången ann,
Arbeta för födan, det tror jag min sann;
Du dristiger qwinna, jag kraftfuller man,
Wi ska nog oss rikligt försörja.

Jag binder min not under winterens tid,
Om våren jag sissarne fångar;
Då Himlen är klar och då lusten är blid,
I noten så fastna der många.
Jag griper min sak då så frimodigt ann
Och lägger ut noten det bästa jag kan
Och kommer med sissar mång hundra till land;
Jag will oss så rikligt försörja.

C h e r s t i n.

Tack, tack skall du hafwa min redliga Söwen,
Mitt hjerta jag trofast dig gifwer.

I barndomens år war du redan min vän
 Och du, ingen annan, det blifwer;
 Då lekte wi kura och gömma ibland
 Och togo hwarandra så redligt i hand,
 Att ingen uti vårt Fädernesland
 Så trofaster kärlek bewisar.

Min moder har lärt mig på redeligt sätt
 Mina spölor och löjder att stöta:
 Hon sade mig allt, hwad som icke war rätt,
 Att tiden i låtja förndta;
 Dersför vill jag i mitt husliga tjäll
 Dig blifwa till nöjes från morgon till qväll
 Och höra ditt låford: "min hustru så snäll
 Hon kan om vårt hus så wäl stöta."

Om du, kära Swen, skulle tycka som jag,
 Ska wi alltid sparsamma wara:
 En renlig och tarfliger mat hwarje dag,
 Men öfwerflöd det skall wi spara;
 Wi hushålla skola det bästa wi kan,
 Med renlighet, snygghet, men dock icke grann.
 Det passar så wäl, och det står oss bäst an,
 Då husliger sällhet förnimmes.

Min tanke den är utaf detta maner;
 Säg sjelf, kära Swen, hwad du tycker?
 Det hånder med tiden, att wi blifwa fler,
 Som husliga bördorna tycker.
 Dersför war omeanka wi nu ställa så,
 När Gud oss barn skänker och de äro små,
 Att de ej i slarfwor och trasor må gå,
 Men snygga och rena som andra,

Den tredje:

G dur.

Zustrun.

5 55 | 5 65 | 5. | 3. |
 4 44 | 4 56 | 6 55 | 5. |
 5 55 | 5 65 | 5. | 3. |
 4 44 | 4 54 | 3. ||

Jågaren (i oktaf lägre).

1. 3 | 1. 5 | 5.. | 3.. |
 5 3 1 | 5 3 1 | 05 05 05 | 05.. |
 1. 3 | 1. 5 | 5.. | 3.. |
 5 3 1 | 05 05 05 | 1.. ||

Hon. När du att gå från din maka? Så-
 fängt jag lindar min arm omkring dig; Kan
 du ej sällheten smaka Längre i hyddan hos mig?

2. Han. Inom dessa murar Blie mig för
 qwaft, jag vill ut, det är höst; Ibland Kogens
 furar, Friare andas mitt bröst.

3. Hon. Hör du hur stormarna tjuta? Blott
 i vår hydda bor lugnet, min vän; Lär mig i
 famnen dig sluta, Dröm der om Selma igen.

4. Han. Skönt är det att aldenna Sv-
 lorna, mödorna, dagens besvär; Endast så, du
 dmma, Wärdigt jag hwarlar mig der.

5. Hon. Sonen i waggan som leker, Se
 huru skönt, huru himmelskt han ler; Se huru
 sött han dig smeker, Hör hur din Selma dig ber.

6. H a n. Blott för son och maka, Klar jag
Fogarnas wilddjur emot, Vänder glad tillbaka,
Ligger mitt rof för Din fot.

7. H o n. O hur jag ängslas och bårwar,
Eufende dödar der gapa mot dig, När öfwer
Flippor du swårwar, Ensam på obanad stig.

8. H a n. Blott på dig jag tänker Och på
wår son, och hur lycklig jag går! Medan dimman
stänker Skönt med sin silfwer mitt hår.

9. H o n. Nu wid min slända så tråden
Skall jag då sitta och nämna ditt namn, Och
emot fönstret wid wägen Sträcka en långtande
famn.

10. H a n. Glödhet på min panna Bränner
din kys; jag will ut, jag will ut, Eljest mig att
stanna Lockar du säkert till slut.

Kostar 2 fl. Banco.